

Necdet Özkaya

Ansızın Değişir Hayat

DESTEK YAYINLARI: 569

EDEBİYAT: 216

ANSIZIN DEĞİŞİR HAYAT / NECDET ÖZKAYA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergöl
Editör: Kemal Kırar
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Haziran 2015

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-88-1

© Destek Yayınları

Harbiye Mah. Maçka Cad. Narmanlı Apt. No. 24 K. 5 D. 33 Nişantaşı / İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset - Nazlı Koçak

Sertifika No. 29652

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Ođin İş Mrk. B Blok No. 403/2

Zeytinburnu / İstanbul

Necdet Özkaya

Ansızın Değişir Hayat

*Vecihe Özkaya, Cemal Özkaya ve Mehmet Ali Özkaya'ya;
artık yüreğimde yaşayan annem, babam ve ağabeyime...*

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

SONSUZLUĞUN SESİYLE HAYKIRABİLMEK	11
1. Orhan Poetikan: Sitem... ..	13
2. Ferit Atar: Kısa konuşur filozoflar.	18
3. Doğu Cemal: Anlatılabilir mi hüznü?	20
4. Orhan Poetikan: Sessiz dostların hekimiyim ben.....	23
5. Ferit Atar: Felsefe öğreterek yaşıyorum ben.....	27
6. Doğu Cemal: İyidir köylerde hekim olmak, iyileştirir insanı.....	29
7. Günkan Dorucan: Gizlice yapılan yardımların önemi... ..	36
8. Orhan Poetikan: Yolculuk başlıyor... ..	42
9. Ferit Atar: Bilgelik arayışı.....	46
10. Doğu Cemal: Günün sonunda, ışığı kapatıp yatağıma girdiğimde... ..	52
11. Günkan Dorucan: “Öfke” dedim kendime... ..	58

12. Orhan Poetikan: Her iki kişiden birinin şiir yazdığı ülkenin insanlarıyız biz!.....	66
13. Ferit Atar: Babamın mektupları... ..	72
14. Doğu Cemal: Aslıbir Hayat'ın romanları... ..	77
15. Günkan Dorucan: Kuğuların da kaderi var mı?	82
16. Orhan Poetikan: Poetika'daki şiirler... ..	87
17. Ferit Atar: Dinleme sen Niccolo Machiavelli'yi!	93
18. Doğu Cemal: Yağmur, ansızın değiştirebilir mi hayatı?	101
19. Günkan Dorucan: Trenin durduğu istasyonların adlarını yazdım... ..	107
20. Orhan Poetikan: Suyun üzerine yazı yazıyorum... ..	116
21. Ferit Atar: Beni sevdiğini biliyordum... ..	122
22. Doğu Cemal: Sırtımı döndüm Van Gölü'ne... ..	127
23. Günkan Dorucan: Zorlukla açtım açmak istemediğim gözlerimi... ..	134
24. Orhan Poetikan: "Sanat yakınlaştıracıdır." dedi.....	139
25. Ferit Atar: Dalgalarının uygun bulduğu yerlerine mi savruluyorduk hayatın?	149
26. Doğu Cemal: Hayat, kendi belirlediği yollarda sürdürür yolculuğunu... ..	156
27. Günkan Dorucan: Toprağın altındaki ölü, sen, ölü müsün gerçekten?	159

28. Orhan Poetikan:
“Hektor!” diye seslendim kekeleyerek, şaşkındım... .. 165
29. Ferit Atar: Yapamam ki, o kadar kolay değil ki! .. 169
30. Doğu Cemal: “Benden korkuyor musun?” dedim
kuşa... “Korkmam ki ben, kafes dışında hiçbir şeyden!” 173

İKİNCİ BÖLÜM

- DURMADAN AKAR HAYAT**..... 201
31. Günkan Dorucan: Sanki olmuş bir olumsuzluğu
olumlayacak gibiydim..... 203
32. Aslı Hayat:
Yaşadığım anı duyumsamaya zorladım kendimi... .. 211
33. İnan Hayat:
Sonsuz hayatı özlüyor ve saçmalıyordum... .. 221
34. Günkan Dorucan:
Duyduğu acıyı gizlemeye çalışarak baktı yüzüme... .. 227
35. Aslı Hayat: İki damla yaş süzüldü gözlerimden... .. 232
36. İnan Hayat: Tanrım, yeniden âşık mı oluyorum? .. 237
37. Günkan Dorucan: Tamamen değişmişti hayatım... .. 242
38. Aslı Hayat:
Durdum ve düşündüm. Anlatmalı mıydım? .. 250
39. İnan Hayat:
Yazılı olmayan ilkeler; bunlar çok mu gerekli? .. 257

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÜNKAN DORUCAN	265
40. Ölmenin de iyi bir yanı var... ..	267
41. Ölmek istedim ve ölemedim.	274
42. Düşünmek, salt düşünmek istiyordum... ..	281
43. Evet, tanışalım artık, ben Kamelya... ..	289
44. Bu Şehir Çok Eski Bir Şehirdi.....	296
45. Yanıtı olmayan bir soruydu bu... ..	303
46. Hani nasıl desem... Başka eğilimlerin mi var?	312
47. Keltia Otel... Çok mu aramışlar bu adı!.....	319
48. “Upuzun boylu ve mavi gözlü bir İsa’dır O.”	326
49. Nasıl yardımcı olacağım ben sana?	333
50. Bu kadar hızlı ve ansızın değişebilir miydi hayat?	340
51. Galata Kulesi’yle Kız Kulesi’nin duygusal yakınlığı... ..	347
52. Sakın konuşma ve sonuna kadar dinle bu şiiri.....	354
53. Simurg Sitesi, Kuş Blok, Otuz Numaralı Daire. Adres buydu... ..	362
54. Bir anda ve her şeyiyle değişebilir miydi hayat?.....	370
55. Reklamcı tavuklar.....	376
56. Gecelerin sonlanamadığı sabahların gri aydınlığında... ..	381

57. Hızına ulaşamazdım; yavaşlığıma uymasını sağlamaya çalıştım... ..	388
58. Soğuktu, yağmur yağıyordu ve ben ağlıyordum	397
59. Şerh-i Kalb Apartmanı	412
60. Ruh, var mıydı gerçekten?.....	423

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YENİLENEN HAYAT	433
61. Orhan Poetikan: Viktor Beyaztüy;Kahramanım benim... ..	435
62. Ferit Atar: Öğrenen, öğreten ve üreten bir öğretmenim ben... ..	440
63. Doğu Cemal: Bir amacı olmalı mıydı hayatın?	447
64. Günkan Dorucan: Hayatın anlamsız, ahlaksız ve tutarsız tüm anlarında... ..	455
65. Orhan Poetikan: İnanılmazlığa inanabilir misiniz?.....	462
66. Ferit Atar: Poetika'daki yazı... ..	469
67. Doğu Cemal: Ölümsüzlük; çok mu önemliydi?	471
68. Günkan Dorucan: Sorulabilecek en doğru soru, yanıtlanması en zor olandı... ..	479

BEŞİNCİ BÖLÜM

ZOR KARAR	489
69. Orhan Poetikan: Zaman, salt zaman, saf zaman.....	491
70. Ferit Atar: Poetika'nın son sayısından.....	496
71. Doğu Cemal: Anelik, güzelleştirir tüm yüzleri.....	499
72. Günkan Dorucan: Hayatımın en zor kararı... ..	506

BİRİNCİ BÖLÜM

SONSUZLUĞUN SESİYLE HAYKIRABİLMEK

1. Orhan Poetikan: Sitem...

“Ey yazar, burada çizimin iletmediği tüm düşünceyi hangi harflerle aynı yetkinlikte anlatabilirsin!”

Leonardo da Vinci

Sen mi saldırıyorsun sana?

Ben mi savunuyorum seni?

Anlayabildiğim kadar varım ben; anlatabildiğim ve senin anlayabildiğin kadar.

Kurduğum cümlelerdeki sözcükleri anlayabildiğin ve anlattıklarını algılayabildiğin kadar anlatacağım seni sana.

Anlamayabilirsin, anlama zaten; anlayabildiğini anlatan yapmacık tavırların da yeter bana.

Yalın ve en berrak sözcükler dökülecek dudaklarımdan, gülümseyerek bakacaksın yüzüme.

Oturup konuştuğumuz uzun gecelerin en karanlık anlarında, birbirimize anlatmaya çalıştığımız anlatıların soğuk ve ürperten anlarında, anlayamadığını anlatan solgun bakışlarla bakmamalısın bana.

Durgun, yavaş ve hızlı giden vagonları sürükleyen lokomotifin bacasından çıkan bulanık, kirli ve kara dumanların yüzümü karartan islerini, göremediğin boşluklara savurmamalısın. Oturup konuştuğumuz yataklı vagonların ranzalarında, sonsuzluğu algılamaya çalıştığımız hüznü anların anlamsızlığını da haykırmamalısın.

Yaralandığın günleri, yüreğinin kanadığı, kanatlarının kı-

rıldığı hayat kesitlerini durmaksızın sayıkladığın anları seninle karşılayan ve anlatamadığın anlamsızlıkları algılamaya çalışan ben, durmaksızın gülümserken yüzüne, içten gülümsemelerin ruhunu aydınlatan parıldamalarını görmeni sağlayabilir miydim?

Yetenekli bir aktör gibiydin; çaresizliğini yüreğinin en gizli bölmelerine atarken, attığını sanırken, o alaycı gülümsemeyi yüzüne yerleştirmeyi kimlerden öğrenmiştin ki sen?

Ayağa kalkarak yürüdüğün, adımlar attığın veya oturduğun sözde sıradan anlarda, yaşadığın acımasızlıkların en çaresiz saniyelerini sürdürürken dahi normal, sıradan biri gibi soluk alıp veren ve gülümseyen yüzünün altında gizlice kıvranan fırtınaların deli dalgalarını da görebiliyordum ben.

İnanamıyordum sana. Yaşadığın ve karşı çıktığın, kabullenilemeyecek zor anların sürdüreni sen, rol mü yapıyordun, yoksa umurunda dahi değil miydi yaşananlar?

Seninle birlikte, Ankara'dan başlayıp Bitlis'in Tatvan ilçesindeki Van Gölü kıyılarına uzanacak uzun tren yolculuğumuzda, yataklı vagonun tozlu penceresinden dışarıya bakacağın anlarda dahi hiçbir sıkıntıyı dışavurmayacağını, çaresizliğini belli etmeyeceğini biliyordum.

Zayıf, kırılğan, korkak ve çekingen duruşunun ne denli aldatıcı olduğunu ve gerektiğinde, istediğinde ulaşabileceğin değişimlerin şaşırtıcı gücünü, sanıyorum ki salt ben biliyordum.

Nasıl bu kadar sakin olabiliyordun, durgun ve durağan? Yaşadığın ve başına gelen onca olaya, felakete ve yıkıma karşın nasıl bu kadar sabırlı olabiliyordun? Durmaksızın sorduğum soruların hiçbirini yanıtlamıyor, her defasında yüzüme gülümseyerek bakıyor ve sorduğum soruların tüm yanıtlarını yüzünün çizgilerinden okumamı istiyordun.

Yıllardır tanıdığım, çocukluğunu, ilk gençliğini, bunalımlı ve bunalımsız yıllarını bildiğim, evlendiği ve kızının doğduğu

günleri sanki dünmüşçesine anımsadığım o sessiz adam, arkadaşım, dostum; bu denli sakin, durgun ve bu kadar sabırlı olmak zorunda mıydın sen?

Birlikte koştüğümüz, oyunlar oynadığımız tozlu dar sokaklarda, yüzünden eksilmeyen gülümsemelerin ardına gizlediğini düşündüğüm hırsın küçük bir bölümünü dahi gösteremez miydin? Çocuk oyunlarımızın sonunda, yenildiğin ve çocuksu acımasızlıklarla sana saldırdığımız anların tümünde dimdik duruşundan küçük de olsa bir taviz veremez miydin?

Sana yaptığımız çocuksu saldırıların benzerleriyle karşılaşan diğer çocukluk arkadaşlarımız durmaksızın salya-sümük ağlarken, yanlarına oturmak ve ellerini tutarak saçlarını okşamak ve onları sakinleştirmek zorunda mıydın sen?

İyi bir aktör olabilirdin. İyi rol yapabildiğini düşünürdüm hep; içinde kopan fırtınaları, ruhunu dağıtan yangınları ve tüm çaresizliklerini büyük bir ustalıkla gizleyebiliyordun gerçekten. Aradan geçen bunca yıla karşın hâlâ anlayamıyor ve aklıma her geldiğinde hep aynı soruları soruyordum kendime; rol mü yapıyordun, yoksa gerçekten sergilediğin o durgun adam mıydın sen?

Yaşadığı olumsuzluklara, acı olaylara, yenilgilere ve terk edilmelere hiç mi tepki göstermez bir insan, bağırmasın mı hiç, en azından küçük bir sövgü de olsa fısıldamaz mı, ağlamaz mı, gözyaşı dökmez mi, kendisini avutacak birkaç sözcük duymak istemez mi?

Ergenliğe geçiş döneminin en bunalımlı aylarında anneni, küçük kardeşini ve seni terk eden, yüzüstü bırakan, kaçan, kaybolan ve yıllarca aramayan babana, hepimiz ağız dolusu sövgüler savururken, sanki terk edilen bizlermişiz gibi sert tepkiler verirken, sen, o sakin ve alaycı gülümsemeni bir an için de olsa eksiltemez miydin yüzünden?

Nasıl bir insansın sen? Ulaştığın olgunluğun, dik ve vakur

duruşunun sırrı, en acımasız ve dayanılmaz anların karşısında dahi yılmamanın ve direnebilmenin güçlü kaynağı neydi senin?

Bak ne diyeceğim sana: Rol yap ne olur! O çok iyi becerebildiğin işi yap, yapmacık tavırlar takın, bir an için de olsa sahte bir yüz ifadesi yerleştir yüzüne! Kız biraz, öfkelen ne olur, bağır, haykır, çığlıklar at ve sövgüler savur; her şeye hatta bana dahi yöneltebilirsin öfkeni; yap, ne olur! Bir kez olsun görebileyim öfkeli yüzünü, burnundan solu ne olur; birkaç dakika sürsün kızgınlığın, birkaç saniye, hatta bir an, benim için yap bunu; ne kaybedersin ki öfkelenirsen!

“Hayır” diyorsun değil mi, yapmacık, sahte, hatta öylesine rol yaparak olsa dahi kabul etmiyorsun, değil mi?

Peki, anlaştık, zorlamayacağım seni. Çocukluğunu, ilk gençliğini, erişkin dönemini, iyi kötü, güzel çirkin, zor kolay tüm yıllar boyunca hiç kopamadığın arkadaşını, beni, belki de hayattaki birkaç dostundan birini yok sayıyor ve bu basit isteğimi dahi yerine getirmiyorsun, öyle mi?

Anneni, küçük kardeşini ve seni nedensizce yok sayarak kaybolan, hepinizi yüzüstü bırakarak yok olan babanın ardından, yakalandığı amansız, yıkıcı ve ölümcül hastalığa yenik düşen annenin ölümünden sonra ağlamayı, bağırmanı, çığlıklar atmanı beklemekle ne kadar yanıldığımı sana söyleme gereği dahi duymuyorum. Böylesi bir acıya nasıl dayanabilir ki normal bir insan? Birkaç damla da olsa gözyaşı akmaz mı yanaklarından?

Anlamıyor musun yoksa algılayamıyor musun, kör mü senin duyguların, gözyaşı bezlerin köreldi mi veya yok mu, kurudu mu, kuruttun mu? Yalnız kaldığında mı haykırıyor, çığlıklar atıyor ve öfkeni yalnız başına mı yaşıyorsun; duygusuz musun sen?

Liseyi bitireceğimiz yıl, okulun son günlerinde bağırın,

çağırın, sıraların altında, üstünde dolaşan bizi ve diğer hiçbir arkadaşımızı göremeyen ancak en sessiz ve durgun tavırlarıyla oturan seni, gürültü yapıyorsun diye bağırıp azarlayan öğretmene, ağzının köşesine oturttuğun o ünlü gülümsemele ve olgun ifadelerle; karakalemle çizilmiş bir yüz resminden bakarcasına bakmak zorunda mıydın?

Anlatamıyorum ben seni, yazamıyorum da. Çizsem seni, resmini yapsam ve göstersem sana ve seslensem, desem ki: *“Ey yazar, burada çizimin ilettiği tüm düşünceyi hangi harflerle aynı yetkinlikte anlatabilirsin?”*

Nasıl yanıtlardın beni, küçük de olsa karşı çıktığını belli edecek bir tepki gösterir miydin, reddeder miydin bu tür hak-sız yaklaşımları?

Duygusuz musun sen, sınırlarını mı aldıldın? Haydi anlat, anlatmaya çalış, zorla kendini ne olur!